

ד"ר אחינעם יעקבס:

השיעור שלי הוא שיעור סדנאי שעוסק בפדגוגיה, ומדגים כלים שונים ומגוונים להוראה, משום כך בחרתי בדרך זו על מנת לסכם אותו.

ביקשתי מהסטודנטיות לעבור בדפדוף קל על המחברת ועל חוברת הטקסטים שליוותה את הקורס, ונתתי להן כמה דקות לכתיבה אישית שלהן, ביקשתי :

א. שינסו להגדיר מה עשינו כאן, מה הקורס הזה ביקש לדעתן?

ב. שיכתבו שני דברים ספציפיים, שהיו בקורס שמצאו חן בעיניהן במיוחד, שחידשו להן, שהיה להן מעניין, ושהן ישמחו ללמוד יותר על הכלי הזה.

אחרי כמה דקות של שקט וכתיבה אישית שלהן, אספתי את הדברים על הלוח על פי סדר השיעורים. הלוח התמלא כולו - כמו בטבלה, כל עמודה היתה שיעור אחד במהלך הסמסטר, ואם סטודנטית הצביעה על תרגיל מסויים, כלי מסויים שלמדנו דרכו באחד השיעורים - מיקמתי את התרגיל, את הטקסט הנלמד - בתוך העמודה הנכונה של השיעור בו הוא התרחש. ואז קיימנו דיון רפלקטיבי על התרגיל עצמו, מה היה בו, למה הוא עבד, מה בעצם הוא איפשר, מתי כדאי ונכון להביא אותו, האם יש מקרים שהוא לא מתאים, למה הבאתי אותו דווקא בשיעור הזה וכו' וכך כל סטודנטית הזכירה לנו תרגיל מסויים או לימוד מסויים שקיימנו במהלך הסמסטר, אבל התבוננו בו בראייה רפלקטיבית, נתנו שם לסוג התרגיל, והרחבנו את המבט הפדגוגי של השימושים האפשריים בו, כמו גם את מגבלותיו ואת שיקול הדעת בהבאתו.

זה היה מאד מלמד. כי במהלך הקורס אנחנו 'עושים את הדברים' ואז במבט לאחור, יכולים להבין מה למעשה עשינו, למה זה היה טוב, איפה זה עבד ואיפה לא... וכו'

בדרך הזו אני מביאה אל שולחן הלמידה שלנו - לא טקסט חיצוני, אלא את הקורס שלמדנו בסמסטר הזה יחד. ואני מזמינה אותם להתבונן יחד איתי, בתסריט שעד כה היה מכוסה מהם - שיקולי הדעת הפדגוגיים והתוכניים שלי כמרצה/ כמורה שלהם, כיצד ללמד את הנושא, ובאילו כלים להשתמש. ובזאת גם מעבירה אותם מכיסא התלמיד, או הסטודנט, אל כיסא המורה. כיסא עליו הם ישבו בע"ה בקרוב.